

Het geheime dagboek van

professor Grutjes

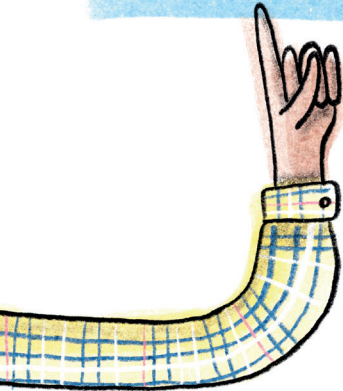
— EN HET SUPERSOEPJESMYSTERIE —

AAN WIE MIJN DAGBOEK LEEST,

nee hier.

of hier.

OKÉ, GOED.

Ik wil eerst een afspraak met je maken. In dit boek heb ik al mijn onderzoeksresultaten verzameld. De resultaten mogen niet in de verkeerde handen vallen. Daarom heb ik een contract opgesteld. Als je mijn dagboek wilt lezen, wil ik dat je dit contract ondertekent.

contract

Ik, _____,

beloof dat ik zorgvuldig omga met de onderzoeksresultaten van professor G. Grutjes. Ik beloof dat ik de geheimen van professor G. Grutjes niet met andere mensen deel.

Handtekening:

Goed, dat is dat. Je mag verder gaan met lezen

MAARRRRRRR,

let op: niet veel mensen weten dit.

En sommige mensen zullen de resultaten misschien niet eens geloven. Ga zorgvuldig om met mijn resultaten. Dan kunnen ze hele bijzondere dingen voor je doen.

Hoogachtend,

Professor G. Grutjes

Oké, daar gaan we.

Wel goed opletten hè, want ik
vertel het maar één keer...

Zaterdag 12 april

Soms voel je dat het een bijzondere dag gaat worden.
Een dag waarop alles anders wordt. Een dag om nooit te vergeten.
Zo'n gevoel... had ik niet vandaag. En gisteren eigenlijk ook niet.
En eergisteren niet.
Of vorige week...

Ik voel me de laatste tijd ook zo slap en moe. Een baan als professor is best zwaar, weet je. Altijd maar onderzoek doen en intelligent kijken. En ik word natuurlijk ook een dagje ouder.

Mevrouw Grutjes denkt dat het allemaal wel meevalt: "Gert, je moet gewoon meer naar buiten, je zit veel teveel achter die computer van je," zei ze.

Dus ga ik de laatste tijd vaker naar buiten. Toegegeven, in het begin met veel tegenzin, ik zit veel liever achter mijn computer – en speel dan stiekem spelletjes, terwijl ik heel serieus kijk, zodat mevrouw Grutjes denkt dat ik aan het werk ben – maar sinds kort geniet ik van mijn dagelijkse wandelingetje in de tuin. Ik ben namelijk een nieuw onderzoek gestart! Gewoon in onze eigen achtertuin...

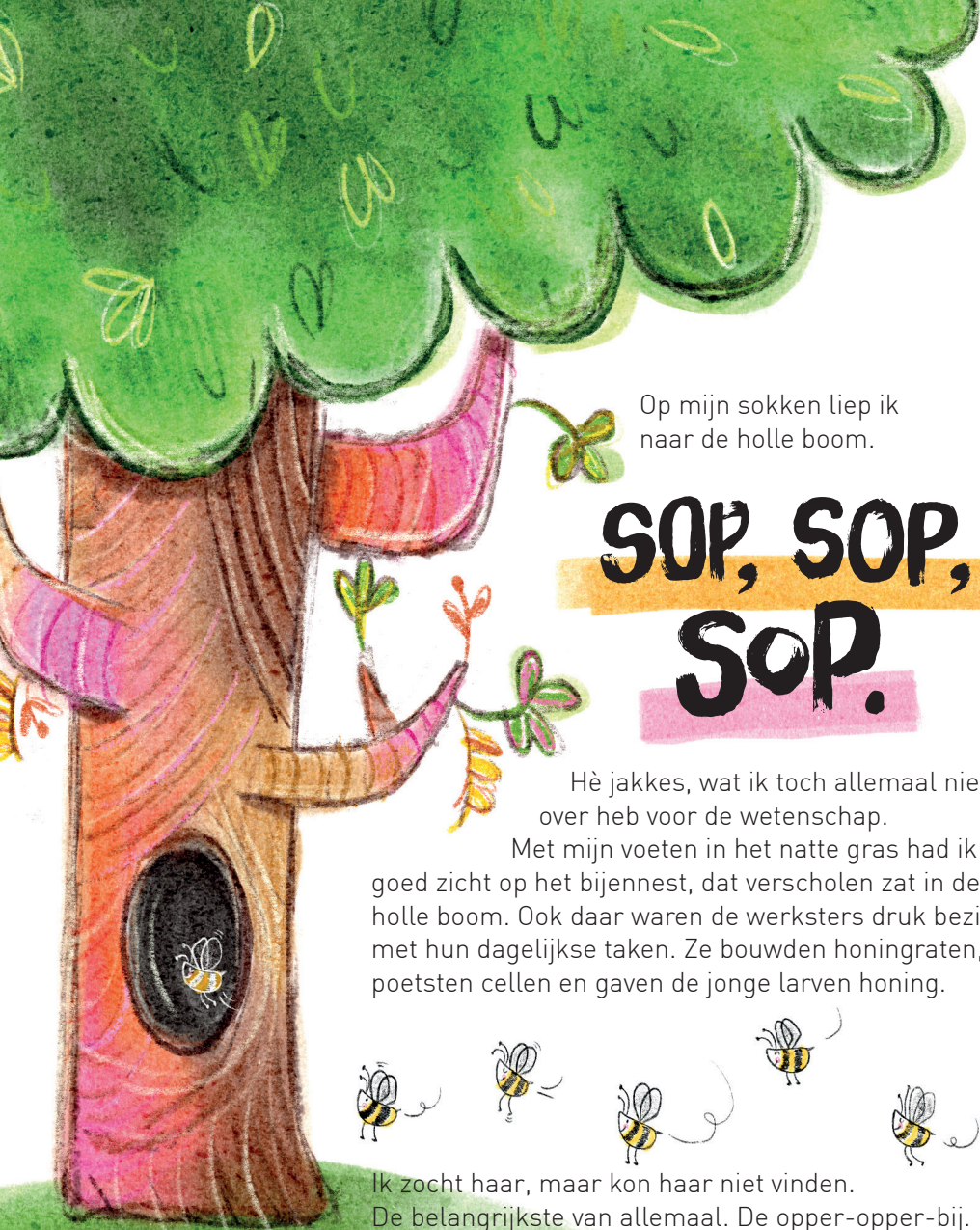
Toen ik vanochtend wakker werd, hoorde ik mijn onderzoeksobject al zoemen.

Nee, het was niet mevrouw Grutjes en haar gesnurk. Het gezoem kwam uit de achtertuin, waar het bijenvolk al druk in de weer was. Ik trok snel mijn jas aan: tijd om mijn onderzoek te hervatten.

Met mijn pyjamabroekspijpen in de blubber, hurkte ik neer bij een bloemenperkje in de tuin. De werksters, de dochters van de bijenkoningin, waren druk bezig met het verzamelen van stuifmeel en nectar. Prachtig toch, die hardwerkende beestjes? Daar kon mevrouw Grutjes een voorbeeld aan nemen, die lag nog steeds op één oor.

Op mijn sokken liep ik
naar de holle boom.

SOP, SOP, SOP.

Hè jakes, wat ik toch allemaal niet
over heb voor de wetenschap.

Met mijn voeten in het natte gras had ik
goed zicht op het bijennest, dat verscholen zat in de
holle boom. Ook daar waren de werksters druk bezig
met hun dagelijkse taken. Ze bouwden honingraten,
poetsten cellen en gaven de jonge larven honing.

Ik zocht haar, maar kon haar niet vinden.
De belangrijkste van allemaal. De opper-opper-bij.
De meest bijzondere van het bijenvolk.
Ze was niet thuis.

Of wacht...

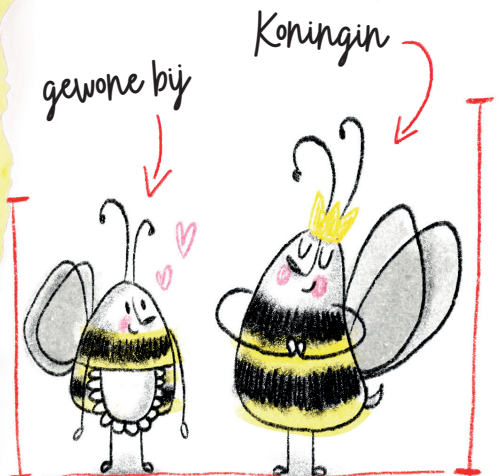

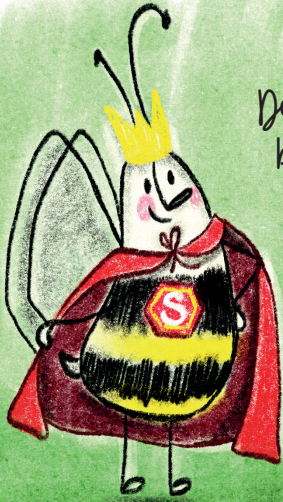
Daar zat ze, diep weggedoken, onderin het nest: de koningin. Net als een mensenkoningin, had ze een hele hofhouding. 1, 2, 3...10, 11, 12 van haar bijendochters zaten om haar heen. Ze verzorgden haar en gaven haar eten.

Ik keek nog eens goed naar mijn lijstje met alles wat ik inmiddels te weten was gekomen over het beestje:

Eigenschappen bijenkoningin:

- Direct na geboorte exact hetzelfde als andere bijen.
- Volwassen een derde groter dan de andere bijen.
- Kan als enige bevruchte eitjes leggen.
- Wordt tot wel 15x ouder dan de andere bijen.

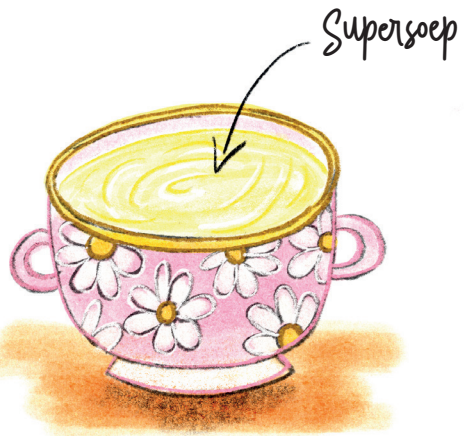

De koningin was een soort superheld van alle bijen. Maar hoe kwam dat toch?

Het fascineerde me. In ieder nest was er maar eentje met deze superkrachten.

Al weken was ik op zoek naar het antwoord. Hoe kwam deze opperbij toch aan haar krachten?

Ondertussen werkten de werksters door. Ze trokken zich niks aan van mijn aanwezigheid, gaven de koningin onafgebroken haar voedsel. Mijn oog viel op de substantie die de werksters aan de koningin gaven. Ik leunde wat verder naar voren om het beter te bekijken. Maar... dat was geen honing of stuifmeel, zoals alle andere bijen kregen. Het was een soort melkachtig soepje. Wit-gelig van kleur.

ALLE BROCCOLISTRONKEN OP EEN ROEIBOOT. DAT WAS HET!

De koningin, die hetzelfde was bij geboorte als alle andere bijen, kreeg haar superkrachten niet zomaar. Ze kreeg ze van dit supersoepje! Dat moest de verklaring zijn!

STUITER STUITER

Maar wat was dit mysterieuze soepje dan?
Wat maakte het zo bijzonder?

Ik snelde naar binnen om een
pipetje te halen. Heel voorzichtig
zoog ik een beetje van het
magische goedje op.

Daarna belde ik direct mijn
oude schoolvriend professor Vlugge.

JA, HALLO?!
PROFESSOR
VLUGGE!

Als iemand me verder kon helpen,
was hij het wel. Ik kan niet wachten om
hem over mijn ontdekking te vertellen!

Zondag 13 april

GAAAAAAAP

Het is al laat, als ik dit schrijf. Mevrouw Grutjes heeft al een paar keer geroepen dat ik naar bed moet komen. Begrijpt Ze dan niet dat ik bezig ben met belangrijke zaken? Ik ben de hele dag bij professor Vlugge geweest. En met resultaat! Die goeie, ouwe Vic Vlugge heeft me weer een stuk verder gebracht in mijn onderzoek:

TERRRRRRRIINGGGG

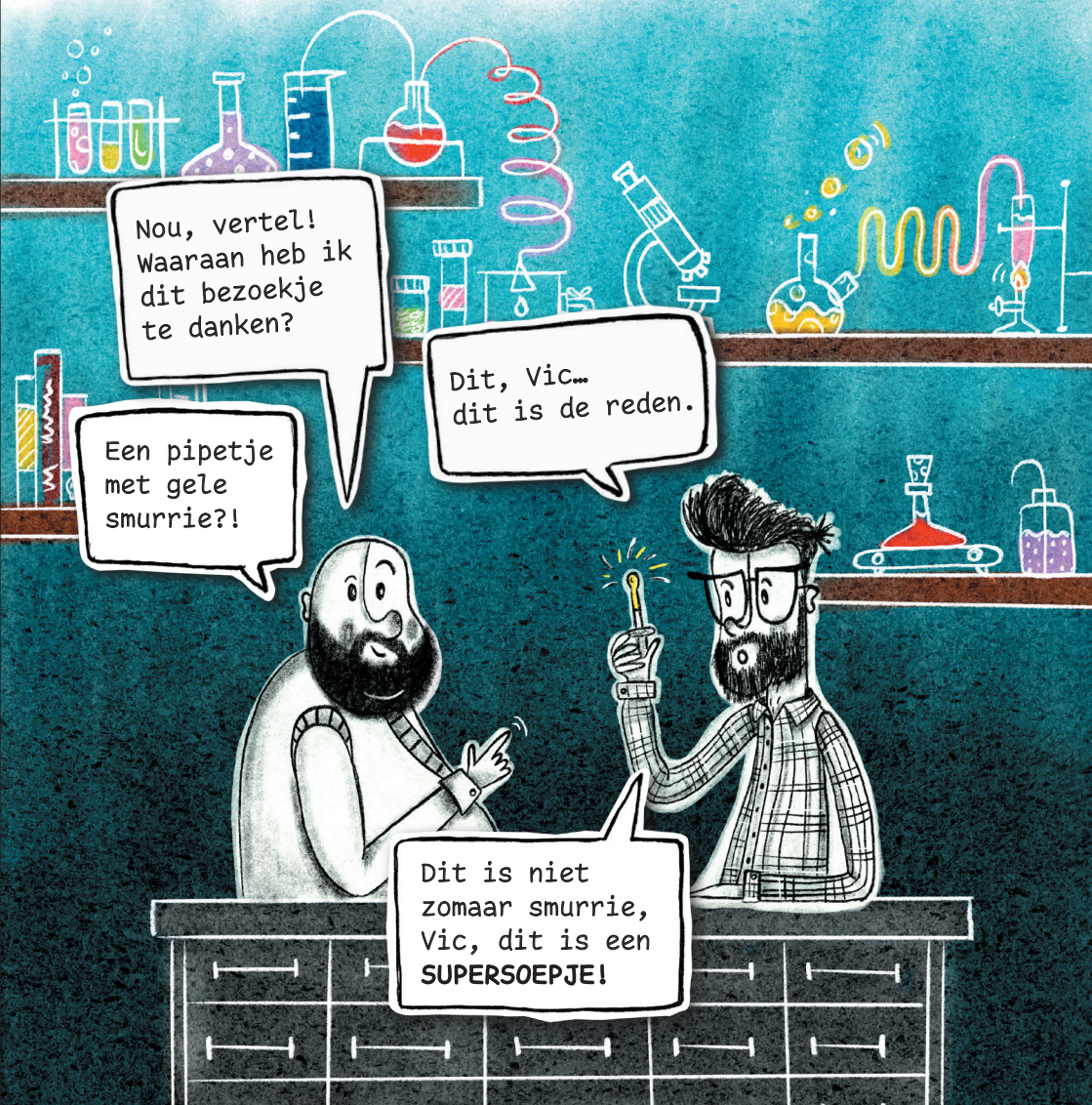
Ik belde voor de derde keer aan bij het lab van Vlugge. Waar bleef die man nou toch? Och, daar kwam ie eindelijk aan gesukkeld. Waarom hij Vlugge heet, is me altijd een raadsel gebleven.

“Gert Grutjes! Zeg, dat is lang geleden! Kom binnen, kerel.” Vic was geen spat veranderd. Nog altijd die blijde appelflap van vroeger. Hij gaf me een hand en sloeg me iets te hard op mijn rug.

OEF.

“Wat fijn dat je er bent!” Hij ging me voor en leidde me via een lange gang naar zijn laboratorium. Ik stapte binnen en keek mijn ogen uit: ik was even vergeten hoe bijzonder het laboratorium van Vic was. Ik bevond me in de proefjeshemel, met de nieuwste snufjes om de meest uitzinnige experimenten uit te voeren. Hij bood me een stoel aan en ik denk dat hij aan me zag hoe graag ik hem mijn nieuws wilde vertellen, want hij kwam direct naast me zitten – hoewel ik wel een kopje koffie had gelust.

Nou, vertel!
Waaraan heb ik
dit bezoekje
te danken?

Een pipetje
met gele
smurrie?!

Dit, Vic...
dit is de reden.

Dit is niet
zomaar smurrie,
Vic, dit is een
SUPERSOEPJE!

Vic keek me vragend aan. Ik begon te vertellen over mijn ontdekking, over de bijenkoningin en haar magische supersoepjeskrachten. Toen ik eenmaal uitgerateld was, keek ik Vic vol verwachting aan. Hij had zijn ogen tot spleetjes geknepen:

“Gert, als het waar is wat jij zegt... dan zou je weleens goud in handen kunnen hebben!” Ik begon wild te knikken. “Ja... Ja, Vic, jij snapt me!” Hij sjokte naar een van zijn indrukwekkende machines. “Geef me het pipetje eens.” Voorzichtig druppelde hij wat van het supersoepje op een plaatje, opende een luikje in de machine en schoof het plaatje erin. De machine begon te pruttelen.

“Eens even kijken...”

“En, en...?” Ik sprong ongeduldig om Vic heen.

“Hmm... interessant.” Vic aaide zijn baard alsof het een zacht konijntje was. Een eigenaardige gewoonte van veel professoren, had ik gemerkt.

“Nou, kom op Vic... vertel!”

“Het supersoepje lijkt te bestaan uit drie hoofdingrediënten: eiwitten, vetten en koolhydraten.”

“Ehm, oké... en dat betekent?”

“Dat we rijk worden!” Vic’s ogen straalden.

“Wat bedoel je?”

“Gert, dit supersoepje kunnen we waarschijnlijk namaken! De stofjes uit het supersoepje vind je namelijk ook in gewone mensenvoeding. Stel je toch eens voor dat we het na kunnen maken en dat het supersoepje ook voor ons zou werken.”

Ja Vic, dat zou geweldig zijn...

“Zeg, zie jij professor Snuitkever nog weleens?” vroeg Vic.

“Soms.”

“Sylvia Snuitkever weet alles over voeding en weet ongetwijfeld waarin je eiwitten, vetten en koolhydraten kunt vinden.

Als ik jou was, zou ik een afspraak met haar maken. En bel mij als je nieuwe informatie hebt, goed?”

“Goed.”

“En Gert?” Vic keek me opeens heel serieus aan.

“Ja, Vic?”

“Vertel niemand over jouw ontdekking.

Je moet hier heel zorgvuldig mee omgaan.”

